

Sygn. akt XI Ka 581/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Sędzia SO Elżbieta Daniluk

Protokolant: prot. Małgorzata Purc

Przy udziale oskarżyciela publicznego Adama Tepera - KMP w Lublinie.

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2013 r.

sprawy J. G., M. S.

obwinionych z art. 107 kw

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 26 marca 2013r. sygn. akt II W 581/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę J. G. oraz M. S. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Łukowie do ponownego rozpoznania.

XI Ka 581/13

UZASADNIENIE

J. G. i M. S. zostali obwinieni o to, że: w okresie od dnia 27 maja 2011 roku do dnia 6 lutego 2012 roku w Ł. przy ul. (...) w celu dokuczenia E. K. i S. K. złośliwie niepokoili wymienionych w ten sposób, że wjeżdżając i wyjeżdżając drogą służebną nie zamykali bramy należącej do E. K. i S. K.,

tj. o wykroczenie z art. 107 kw

Wyrokiem z dnia 26 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w Łukowie uniewinnił obwinionych od zarzucanego im czynu; zryczałtowane koszty procesu przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny – Komenda Powiatowa Policji w Ł.. Zarzucił orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych, a mianowicie pominięcie niektórych dowodów oraz wysnucie niewłaściwych wniosków z prawidłowo ustalonych faktów, mające bezpośredni wpływ na treść orzeczenia.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Zaskarżony wyrok jest wadliwy, bowiem został wydany w konsekwencji jednostronnej i fragmentarycznej oceny dowodów, nieuwzględnienia z obrazą art. 4, 7, 366 i 410 kpk wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, oraz obrazą przepisu art. 424 kpk.

Kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób mało dokładny, pomijając szereg dowodów i wynikających z nich okoliczności, a zachowanie obwinionych ocenił w sposób fragmentaryczny. Poczynione ustalenia faktyczne nie mogą być zatem uznane za trafne.

Sam fakt korzystania przez obwinionych z drogi koniecznej, a przebiegającej przez nieruchomość, której właścicielami są pokrzywdzeni nie jest w sprawie kwestionowany i nie budzi wątpliwości.

Kwestią natomiast, która wymagała rozważenia w sprawie jest to, czy sposób korzystania przez obwinionych z obciążonej w ten sposób nieruchomości, ogrodzonej i z bramą wjazdową, wyczerpuje znamiona zarzucanego im wykroczenia.

Obwinieni do zarzucanych im czynów nie przyznali się. W swoich wyjaśnieniach wskazywali, iż nie zamykają bramy wjazdowej, albowiem pozostawienie samochodów we wjeździe w celu zamknięcia bramy powoduje korek uliczny i stwarza zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym z uwagi na odległość bramy wjazdowej od nawierzchni jezdni, która jest o połowę mniejsza niż długość ich samochodów.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd Rejonowy uznał, iż nie sposób doszukać się w postępowaniu obwinionych niezbędnego dla bytu wykroczenia z art. 107 kw znamienia złośliwości, co z kolei skutkowało wydaniem wyroku uniewinniającego.

Istotnie, wskazywane przez obu obwinionych przyczyny niezamykania bramy w sytuacji opuszczania posesji, mogą wskazywać na brak tego elementu czynu w ich zachowaniu, to należy dostrzec, iż poza zakresem uwagi Sądu pozostały powody, które zadecydowały o tym, iż brama nie była przez nich zamykana również podczas jazdy w kierunku odwrotnym, a mianowicie przy wjeżdżaniu na posesję.

Sąd meriti, z przyczyn zupełnie niezrozumiałych i przy tym w sposób nieuprawniony, tak postępowanie dowodowe jak i ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ograniczył wyłącznie do fragmentu czynności sprawczych zarzucanych obu obwinionym, pomijając równocześnie przy tym treści wynikające z zeznań pokrzywdzonych oraz świadków – A. M., Z. M., A. K., jak również protokołu odtworzenia utrwalonych zapisów monitoringu.

Te dowody i wynikające z nich okoliczności, wbrew dyspozycji art. 410, 7 i 366 kpk, pozostały poza zakresem uwagi Sądu I instancji, o czy wprost świadczy stwierdzenie zawarte w pisemnych motywach wyroku k.126 – zdanie pierwsze.

Uchybienie niniejsze stanowi jednocześnie rażąca obrazą art. 424§1 pkt.1 kpk, która również niewątpliwie miała wpływ na treść wyroku.

Z tych przyczyn zaskarżony wyrok musiał zostać uchylony.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy przeprowadzi postępowanie dowodowe od początku.

Wnikliwie przesłucha obwinionych (o ile zechcą oni składać wyjaśnienia) i świadków, nie tracąc z pola uwagi granic rozpoznania sprawy określonych we wnioskach o ukaranie. Wyeleminuje błędy w zakresie postępowania dowodowego o których była mowa powyżej – ich charakter wskazuje jednoznacznie na sposób ich usunięcia. Zgromadzony materiał dowodowy podda kompleksowej, pełnej ocenie stosując reguły zawarte w art. 7 kpk, posługując się zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. W razie potrzeby, sporządzi uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiadające wymogom art. 424 kpk.

Marginalnie należy wskazać, iż stosownie do uregulowania art. 413§1 pkt.4 kpk, każdy wyrok winien zawierać przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu, którego popełnienie zarzucił oskarżyciel, co oznacza brak uprawnień

sądu orzekającego do dokonywania w tym zakresie jakichkolwiek modyfikacji. Innymi słowy – komparacja wyroku winna być dokładnym powtórzeniem czynu zarzuconego przez oskarżyciela każdemu z obwinionych ze wszystkimi jego elementami.

Z tych wszystkich powodów, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.